

og ned ad Muren med Hænderne korslagte over sit Bryst og Øjnene tillukkede. »Hendes Fader skal have været en formuende Købmand. Hun har fra sin Fødsel levet i Overflod . . . og nu! Hun saa' sin Fader blive stenet tildøde, sine Brødre paa den mest oprørende Maade lemlæstede. Selv blev hun skændet af Banditterne. Som De vist kan se det paa hende, er hun bleven vanvittig, Stakkel.«

»Achtung!« lød det i det samme bag dem.

Det var de to Mænd med Baaren, som kom tilbage og nu med stort Besvær banede sig Vej ind gennem Salen for at bortbære en anden af de mange syge, der befandt sig derinde.

Jakobe turde ikke se mere. Hun mærkede, at det igen begyndte at sortne for hendes Øjne. Hun gik ind i en Førsteklasses Ventesal, hvis Vinduer vendte ud til et Torv, hvor Folk gik og passiarede i Solskinnet, hvor Sporvogne ringede, og Hunde løb og legede. Hun holdt sig fast ved Vindueskarmen for ikke at falde. Hver Blodsdraabe var vegen fra hendes Ansigt. — — Og dette var virkelig muligt! Disse til Himlen skrigende Skændelsægærninger kunde foregaa for hele Europas Øjne, uden at en Haand, en myndig Stemme hævdede sig derimod! Og Kirkernes Klokker ringede over denne By, og Præsterne stod paa Prækestolene og vidnede om Kristendommens Velsignelser og Næstekærlighedens Sejr